

Kallis Eesti rahvas, ma olen Eesti kodanik.
Ja ma ei peaks Teid kartma, ja Teie mind, aga ikka seisame mõõgad torkevalmis.
Jälgides pingsalt, kes esimesena vääratab, et saaks alustada vabandusteta rünnakut.

Kallis Eesti Riik, ma olen sinu laps.
Ja ma olen kogu oma elu tahtnud sind kaitsa ja kõrgel hoida, aga millegipärast ei taha sa
tunnistada, et olen sinu sünnitatud ja sinu korra all sirgunud.
Sest õigluse ja vabaduse jaht on asendunud
konservatiivse eestlase idealiseerimisega.

Et ainuke ilus on rahvariided,
Et ainukene õige on armastus mehe ja naise vahel.
Et inimeste netis kiusamine on kuumim poliitiline lahinguväli.

Sest Teile me võibolla ei eksisteerigi väljaspool abielureferendumi kisa,
aga me oleme päris inimesed
ja me tunneme päris viha.
Aga see viha taandub ruttu, sest me näeme, et me pole vajatud.
Õnneks Rootsi ukSED on avatud.

Kallid poliitikud ja tähtsad figuurid!
Kõik, kes te olete tumedate pilvedega ääristanud LGBTQIA+ inimeste tulevikud.
Kõik, kes arvavad, et me oleme vähem ja peaksime olema õnnelikud, et meil niigi palju on.

Vaadake mulle otsa,
ja öelge mulle, et ma olen vale.

Ja siis vaadake otsa mu emale
ja vanaemale
ja öelge neile, et ma olen vale.

Te võite mu pulssi katsuda,
ma olen elus.
Miks te arvate, et ma ei tunne?
Tänaseni kardame me põlastust, vägivalda, väärkohtlemist ja pagendust.
Iga päev teotavad uudised midagi koletut.

Ma tunnen, et siin on silmi,
kes ei taha, et ma elaks.

Ma tunnen, et on käsi,
mis kirjutavad alla tähtsatele dokumentidele hoolimata,
et me pole lihtsalt paha hais või hambahaldjas,
me oleme sama palju inimesed kui iga teine.

Ma tunnen oma seljal snaipri punast piidlevat pilku ja see on suunatud Riigikogust.
Ma tunnen, et Te lihtsalt ei saa aru.

Ma olen üks väike ja haavatud mitmest miljardist.
Aga ma olen siin, et kõik Eesti noored, kes kardavad seda, mida tulevik toob,
või seda, milline minevik oli, teaksid, et nad pole üksi.

Kuigi mul ei ole ideaalset strateegiat ja kuulikindlat plaani.
Ma tean, et ma ei anna alla, kuni veel omal jalal kõnnin.
Kuni Eesti muld ja Eesti süda on veel minuga,
seni peate mind kartma või mind mõistma.

Mul on võitlusvaim
ja mul on optimismi.
Mul on palju lootust
ja ma olen inimene, kes on kogunud valu ja hukkamõistu.
Olla sündinud "vale".

Tõsiasi on see, et Eesti kardab esimesena hüpata vette.
Me tahame, et keegi enne meid kive põhjas katsuks.
Me tahame nii väga olla Euroopa Silicon Valley,
aga meil on ainult arvutid ja juhtmed.
Aga kus on inimesed?
Kus on armastus?

Kõik sõltub minust,
ja see on tõsi.
Sest see on Teie töö, aga meie kanname seda kohustust.
Sest meie korjame Teie külvatud saaki
ja meie tunneme Teie alustatud sõdade tagajärgi.

Kõik sõltub minust,
sest kui minu generatsioon seda ei tee,
siis järgmist lihtsalt ei tule.

Neil pole maailma, kuhu sündida ja kasvada,
sest me oleme selle vere ja plastikuga katnud.
Me suudame üksteist sõnade ja mürgiste pilkudega mõrvata veel kiiremini
kui kliima soojenemine või tuumasõda.

Kahjuks, kõik sõltub minust.
Ja Meist.
Ja ma luban oma väike veritsev süda käes,
jalad Eestimaa tumedas mullas,
olla Gen Z Kalevipoeg.

Mina võin nutta Teie kõigi eest, kui te seda ise ei suuda.
Aga Te ei saa meist lahti.
Me oleme sama palju eestlased kui kõik teised.
Ja Isamaa hoiab meil käest kinni kooliteel.

